

یونس نبی

پیشگفتار

کتاب یونس نبی د باره یگ مملکت گناهکار آشور آسته که خدا نمیخاست او مملکت بخاطر گناه خو نابود شنه. امزی خاطر خدا یونس پیغمبر ره د پیش ازوا ربی کد تا اونا ره بلده توبه کدو دعوت کنه. لیکن ازی که او مملکت دشمنون بنی اسرائیل بود، یونس پیغمبر از امر خدا سرکشی کد و میخاست از شی دوتا. ولی خداوند واقع ها ره هدایت کد تا آخرکار یونس امر خدا ره قبول کده د نینوا رفت و پیغام خدا ره د مردم نینوا اعلان کد. وختی مردم نینوا از پیغام خدا اطاعت کده توبه کد، خدا شار نینوا نابود نکد. امزی خاطر یونس قار شده قد خدا جر- و- بحث موكد. اوخته خدا یونس ره نشو دد که نتنها بنی اسرائیل، بلکه پگ مردم وختی از گناه های خو توبه کنه، گناه های شی بخشش موشه و اونا از خدا قبول موشه، چون خدا پگ مردم دنیا دوست دره.

فهرست

نافرمانی یونس پیغمبر (فصل ۱ آیه ۱)

دُعای یونس (فصل ۲ آیه ۱)

یونس د نینوا موره (فصل ۳ آیه ۱)

سنگدلی یونس و رحمت خداوند (فصل ۴ آیه ۱)

۱ کلامِ خُداوند د یونسِ باچه امیتای نازل شُدِه گُفت: ۲ "باله شو، د نینوا، دمزو شار کته بورو و د خلافِ مردمِ شی جار بزن، چراکه شرارتِ ازوا د حضور مه باله آمده."

۳ لیکن یونسِ باله شد که از حضورِ خداوند سون شار ترشیش دوتا کنه. اوخته او د بندرِ یافا رفته یگ کشتی ره پیدا کد که سون ترشیش مورفت. او کرایه کشتی ره دده د کشتی سوار شد تا قد ازوا سون ترشیش بوره و از حضورِ خداوند دور بشه.

۴ مگم خداوند یگ باد تند ره د بله دریا ری کد و دریا سخت طوفانی شد، د اندازه که قریب بود که کشتی میده شنه. ۵ کشتی وانا ترس خورد و هر کدم شی د پیشِ خدای خو داد-و- فریاد کد و اونا بار کشتی ره د منه دریا پورته کد تا کشتی ره سبک کنه.

دمزو غیت یونسِ د تینه حصه کشتی تاه شدد و دراز کشیده سخت خاو رفتد. ۶ اوخته مسئول کشتی د دیر ازو رفت و دز شی گُفت: "تو ره چی شده که ای رقم خاو کدی؟ باله شو و د پیشِ خدای خو داد-و- فریاد کو! شاید خدای تو مو ره یاد کنه و مو از بین نروی."

۷ کشتی وانا قد یگدیگه خو گُفت: "بیید پشک پورته کنی تا معلوم شنه که ای بلا از خاطر کی د سر مو آمده." پس اونا پشک اندخت و پشک د نامِ یونسِ بر شد. ۸ اوخته اونا از شی پرسان کد: "دز مو بگی که امی بلا از خاطر کی د سر از مو آمده؟ تو چی کاره آستی؟ از کجا آمده؟ و از کدم مردم آستی؟"

۹ یونسِ دزوا گُفت: "ما عبرانی آستم و خداوند، خدای آسمونا ره پرستش مونم، خدای ره که دریا و خشکی ره خلق کده."

۱۰ اُونَا غَدْر ترس خورد و از شی پُرسان کد: ”چرا امی کار ره کدی؟“ چُون اُونَا میدَنست که یونس از حُضُورِ خُداوند دُوتا کده، چراکه اُو قد ازوا نقل کده بُود.

۱۱ دَ حَالِیکه طوفان دَ بَلَه دریا کَلو شُدِه مورفت، اُونَا از یونس پُرسان کده گُفت: ”مو دَ حق تُو چیز کار کُنی تا دریا بَلدِه مو آرام شُنه؟“

۱۲ یونس دَزوا گُفت: ”مَرِه باله کده دَ دریا پورته کُنید و دریا بَلدِه شُمُو آرام مُوشه؛ چُون ما میدَنم که ای طوفانِ سخت از خاطرِ ازمه دَ سر شُمُو اَمده.“

۱۳ کِشتی وانا سخت کوشش کد که کِشتی ره سُون خُشکی بُیره، مگم نَتَنست، چراکه دریا دیگه ام دَ خِلَافِ ازوا طوفانی مُوشد. ۱۴ اوخته اُونَا دَ پیشِ خُداوند داد-و-فریاد کده گُفت: ”ای خُداوند، نیل که از خاطرِ زندگی امزی آدم مو از بِن بوری و خُونِ بے گُناه ره دَ گردون مو نَکو، چُون تُو، ای خُداوند، هر کاری که بَخاهی انجام میدی.“ ۱۵ پس اُونَا یونس ره باله کده دَ دریا اَندخت و خَشَم دریا آرام شد. ۱۶ اوخته کِشتی وانا از خُداوند کَلو ترس خورد و بَلدِه خُداوند قُربانی تقدیم کده دَ گردون خُو نذر گِرِفت.

۱۷ دَمَزُو غِیت خُداوند یگ ماهی کُته ره رِبی کد که اُو یونس ره قُورت کد و یونس سه شاو و سه روز دَ کُوره ماهی مند.

۲ اوخته یونس از مَنه کُوره ماهی دَ پیشِ خُداوند دُعا کده ۲ گُفت:

”دَ وختِ مُشکِلاتِ خُو خُداوند ره کُوی کُدم

و اُو دَ داد مه رسید؛

از کُوره عالمِ مُرده ها ناله-و-فریاد کُدم، ای خُداوند

و تُو آواز مَرِه شَنِیدِی.

^۳ تُو مَرِه دَ چُقُورِی دَ دِلِ دِریا ها پورته کدی

و سیل گرد مَرِه گِرِفت؛

تمام طُغیانِ آوها و جلیپه های تُو از سر مه تیر شد.

^۴ ما قد خُو کُفتم،

ما از نظر تُو اُفتدیم

چطور میتنم که خانه مُقدَّس تُو ره بسم بنگرم؟

^۵ آوها مَرِه پوشند دَ اندازه که جان مَرِه بگیره،

غُوچی مَرِه گرد گیره کد و

علف های دریا دَ گردِ سر مه پیچ خورد.

^۶ تا بُنیادِ کوه ها تاه رفتم

و زمی بلده همیشه مَرِه دَ بند های خُو گِرِفت.

لیکن تُو، آی خُداوند، خُدای مه، مَرِه از زندگی مَرِه از چُقُورِی بُر کدی.

^۷ وختیکه جان مه دَ وجود مه بیحال شد،

آی خُداوند، ما تُو ره یاد کدم؛

اوخته دُعای مه د پیش تُو د خانه مُقَدَّس تُو رسید.

^۸ کسای که بُت های باطل ره پرستش مونه،

اونا وفاداری خو ره ایله موکُنه،

^۹ لیکن ما قد آواز شکرگزاری بلده تُو قربانی مونم

و نذر خو ره ادا مونم.

نجات از طرف خداوند آسته.

^{۱۰} اوخته خداوند د ماهی امر کد و ماهی یونس ره د خشکی قی کد.

^۳ اوخته کلام خداوند دفعه دوّم د یونس نازل شده گفت: ^۲ "باله شو، د نینوا، دمزو شار کُنه بورو و پیغامی ره که ما دز تُو موگم، د اونجی جار بزَن!"

^۳ اوخته یونس باله شد و د مطابق امر خداوند د نینوا رفت. نینوا یگ شارِ غدر کُنه بود که سه روز پیده روی کار دشت. ^۴ یونس د شار داخل شده یگ روز پیده روی کد و جار زده گفت: "بعد از چل روز نینوا سرنگون موشه!"

^۵ مردم نینوا د خدا ایمان آورد و روزه اعلان کده پگ شی از ریزه تا کُنه پلاس پوشید.

^۶ وختیکه پادشاه نینوا ازی توره خبر شد، او از تخت خو باله شده چپن پادشاهی ره از جان خو بر کد و پلاس پوشیده د بله خگشتر شست. ^۷ اوخته پادشاه د نینوا یگ فرمان صادر کده گفت: "پادشاه و کُنه کلونای شی اینی رقم امر مونه: هیچ انسان و حیوان، د شمول گله و رمه، چیزی ره د دان خو نزنه؛ نه نان بخوره و نه

آو وُچی کُنه. ^۸ انسان ها و حیوانا باید پلاس بپوشه و د پیش خُدا سخت عُذر-و- زاری کُنه. پگ مردم راه های بد خو و ظلمی ره که از دست ازوا سر میزنه ایله بدیه. ^۹ کی میدنه، شاید خُدا از قار خو پس تاو بخوره و از شدتِ خشم خو تاه بییه تاکه مو نابود نشنی.

^{۱۰} وختی خُدا اعمال ازوا ره دید که اونا راه های بد خو ره ایله کده، خُدا از قار خو پس تاو خورد و بلای ره که گفته بود د سر ازوا میره، او ره د سر ازوا نورد.

^۴ مگم ای کار کلو بد یونس آمد و او سخت قار شد. ^۲ اوخته او د پیش خُداوند دُعا کده گفت: ”ای خُداوند، آیا امی چیز ره وختیکه ما هنوز د ملک خو بودم، نگفتم؟ امزی خاطر بود که ما د شروع سون ترشیش دوتا کدم، چون میدنستم که تو خُدای رحیم و بخشنده آستی، دیر قار موشی و پر محبت آستی و از ری کدون بلا-و- مصیبت دست میکشی. ^۳ و آلی ای خُداوند، جان مره بگیر، چون بلده مه مرگ از زندگی کده بهتر آسته.“ ^۴ اوخته خُداوند دزو گفت: ”آیا بلده تو خوب آسته که قار شنی؟“

^۵ اوخته یونس از شار برو رفته د یگ جای د شرق شار ششت و بلده خو یگ چپری جور کده د تی سایه شی ششت تا بنگره که د سر شار چی مییه.

^۶ دمزو غیت خُداوند- خُدا یگ کاډو ره سوزدلجی کد تا جلنگای شی د بله چپری یونس بر شنه و د سر شی سایه کُنه و او ره از ناراحتی شی آسوده کُنه. پس یونس بخاطر امزو گیاه کلو خوش شد. ^۷ مگم روز دیگه شی د وخت روز واز شدو خُدا یگ کرم ره ری کد که کرم بیخ امزو گیاه ره زد و او خشک شد. ^۸ وختیکه آفتو بر شد خُدا یگ تفت باد ره از طرف شرق ری کد و آفتو د سر یونس زد، د اندازه که او بیحال شد و د مردون خو راضی شده گفت: ”بلده مه مرگ از زندگی کده بهتر آسته.“

۹ اوخته خدا د یونس گُفت: ”آیا بلده تُو خوب آسته که از خاطرِ خُشک شُدونِ یگ گیاه قار شنی؟“ یونس گُفت: ”آری، باید تا حدِ مرگ قار شُنم.“

۱۰ خداوند گُفت: ”دِلِ تُو بلده گیاهی سوخت که د بَلِه شی زحمت کشیده بُدی و نه اُو ره کاله کده بُدی؛ اُو د یگ شاو پیدا شُد و د یگ شاو از بین رفت.“ ۱۱ پس آیا دِلِ ازمه بلده نینوا، بلده امزُو شارِ کتِه نسوزه که دز شی کلوتر از یگ صد و بیست هزار نفر وجود دَره که دِسْتِ چپ و راست خُو ره فرق نَمیتنه و حیوانای کَلو ام د اُونجی آسته؟“